

MOLNÁR CS. ATTILA

KÍSÉRLET AZ ÉJSZAKA MEGHOSSZABBÍTÁSÁRA

árpa ágnes kocsmájába
be kék menni éjszakára
hosszabbodna ez a napom
szeszlángnak bő sugarába

régi-égi kocsmák büze
a bőrömet bözongatja
a fületem finomítja
a nyelvemet csattogatja

minden idők ókútjánál
szomjan halok sóhajtozva
öntsetek egy álmombéli
ópalackból a torkomba

manefeld jóska kalapjáról
alácsurog ólmos zápor
szakállában vész el vize
asztalsarkán az élete
cérnaszálán az élete
ökle akár két nagy ököl
feje alatt a párnája
söre silány habtalan
szeme tükre fénytelen

téglát hord új gazdagoknak
maltert kavár kávé helyett
szája résén bőszt füst árad
olcsó dohány marja mellét

hóba pisál lámpa alatt
narancsszínű nyomokat hágy
szembejő a sánta rádó
száraz rádó falábal
találkoznak rágyújtanak

mérges ági mért nem akarsz
hitelt adni ma szombat van
büdösséges kocsmák sarkát
elkerülöm amíg élek

ha ingemet fölszabdalnám
verset írnék lenvásznára
visszajönne régi képe
elkoptatott hívóvízben
elhajított éjszakáknak
elkoptatott szeretőmnek

ehetném van inkább iszom
ledőlt fejem szeszébögre
álmomba hét kanca kísér
irodáról irodára
álmomban hét kanca kerget

gyufásdoboz ajtajába
kecernek a látszatárnyak
addig míg ég cigarettám
idő arany árnyékában
sarokban ül fekete lány
hangja színe milyen kurvas
söröspalackok előtte
barátnéja ül mellette

frankkal fizet sört fogyaszt
bolygatja a nyugalmamat
szólnék hozzá nyelvem béna
hazamegyek odaüzen
legyek ott a halászcserda
penészfényű asztalnál
mire megjő évek telnek
hogy föld alá vigye tiútkát

zuhanó test vonatajto
korom éjjel sáros udvar
raktáruðvar ládaerdő
közte a nő mezitelen

fölötte a toronyóra
kísértetek ablakába
két nagy cager sötét kések
fénylő idő nyers húsában

manefeld jóska pálinkája
hajnal-leves erőleves
éjszakának hajójában
erősíti testét-lelkét

kurfis pali likőrt vedel
kövér nője-szeretője
rajta lóg mint ritka ékszer
le is rázná nem engedi

hajnalfényre kifáradunk
árpa ágnes gondolkozik
kocsmaaajtót nyitogatja
vastag a füst ködöl kívül
az éjszaka hosszabbodik
minden vendég ágaskodik
hajnalt látni kitóduálnak
a küszöbre telepednek

árpa ági kurfis pali
manefeld jóska meg a többi

az éjszaka vitorlája
így furakszik arcunk elé
ébredveznek az állatok
tévedésből megszokásból

sakktáblámon szökik a ló
hamutartó medre parázs
szesz lángnál fött tea gőzöl
és belép az éjszakából
hosszú farkú büdös állat
fölissza a poharunkat
mérgesen néz elvarázsol
ceruzámnak nincsen bele
szeretőmnek nincs élete
eloltotta idegbaja

árpa ági kocsmájába
árnyak jönnek megtalálnak
integetnek viczorognak
sakktáblámat leborítják
keserítik perceimet
kísérletek üvegcséit
idő arany árnyékában
könyörtelen fölborítják
nedvem szívják isszák vérem
füstködben az üvegtenger
mit kezdjek az életemmel